

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Jarmilou Bajarovou, advokátkou, se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2007, č. j. 18 Cad 138/2007 - 12,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Jarmile Bajarové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2618 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2007, č. j. 18 Cad 138/2007 - 12, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2007, č. X, jímž žalovaná zamítla stěžovatelovu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť stěžovatel podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Novém Jičíně ze dne 22. 3. 2007 se stal plně invalidním od 30. 11. 2005, avšak v rozhodném období před vznikem této invalidity, tj. od 30. 11. 1995 do 29. 11. 2005 získal pouze 3 roky a 33 dní pojištění.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že s rozsudkem krajského soudu nesouhlasí, a to proto, že odpracoval plných třicet let, a to, že nebyl delší dobu zaměstnán není jeho vinou,

nebot' práci nemohl sehnat a ani Úřad práce v Novém Jičíně mu po celou dobu, co byl jako uchazeč o zaměstnání řádně evidován, práci nesehnal.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou, v níž, podobně jako v kasační stížnosti, namítal, že není jeho vinou, že v poslední době před vznikem invalidity nepracoval. Byl vážně nemocen, a proto ho nikdo nezaměstnal. Přitom po celou dobu výdělečné činnosti odváděl daně. Příčinu své nepříznivé situace vidí ve špatných zákonech České republiky.

Krajský soud provedl důkaz dávkovým spisem žalované, z něhož vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o plný invalidní důchod dne 28. 6. 2006. Na základě této žádosti posuzoval jeho zdravotní stav příslušný lékař okresní správy sociálního zabezpečení, přičemž dospěl k závěru, že stěžovatel je plně invalidní, a to od 30. 11. 2005. Dále ze spisu žalované vyplynulo (konkrétně osobního listu důchodového pojištění), že stěžovatel dosáhl v rozhodném období před vznikem plné invalidity v rozsahu 3 let a 33 dní pojištění.

S ohledem na výše uvedená skutková zjištění krajský soud konstatoval, že stěžovateli nárok na plný invalidní důchod nevznikl, protože podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se potřebná doba pojištění zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, u pojištěnce nad 28 let z posledních 10 let před vznikem plné invalidity. Tuto podmínku nároku však stěžovatel nesplnil.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 18. 10. 2007, kasační stížnost byla podána dne 29. 10. 2007.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod, který s jistou dávkou velkorysosti lze považovat podle obsahu za námitku nesprávného právního posouzení věci ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto považuje pro tento důvod kasační stížnost za přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z hlediska skutkového stavu, jehož úplnost stěžovatel nijak nenapadá, v době rozhodování krajského soudu bylo nepochybné, že stěžovatel je plně invalidní a že v posledních deseti letech před vznikem plné invalidity dosáhl 3 let a 33 dnů účasti na důchodovém pojištění. Za takové situace nezbývá než zopakovat konstatování krajského soudu, že podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že pojištěnec má nárok na plný invalidní důchod, jestliže se stal 1) plně invalidním a 2) získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

Z výše uvedeného přehledu skutkového zjištění v době rozhodování krajského soudu je zřejmé, že stěžovatel nepochybně splňoval podmínku ad 1), tj. byl plně invalidní. Pokud jde o podmínku ad 2), je zjevné (již z letmého pohledu na datum narození stěžovatele), že nemohl splňovat alternativní podmínku dosažení důchodového věku (a tím případně splnění podmínek

nároku na starobní důchod). Proto musela být u stěžovatele, měl-li mu nárok na plný invalidní důchod svědčit, splněna podmínka potřebné doby pojištění. Jak správně krajský soud konstatoval, podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u stěžovatele s ohledem na jeho věk (vyšší než 28 let) pět roků. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity. Je nepochybné, že v takto definovaném rozhodném období stěžovatel potřebnou dobu pojištění nezískal. Argumentace stěžovatele, že celkem získal cca 30 let pojištění, je v tomto ohledu zcela irelevantní, neboť ji získal v jiném období.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v aplikaci rozhodných právních ustanovení, jak ji provedl krajský soud, žádných vad, a proto námitky stěžovatele neshledal důvodnými. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením ze dne 8. 2. 2008, č. j. 18 Cad 138/2007 - 24, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jarmila Bajerové. Té Nejvyšší správní soud přiznal za dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, 1000 Kč odměny za zastupování. Dále jí podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky přiznal režijní paušál ve výši 600 Kč, náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 cit. vyhlášky s přihlédnutím k ustanovení § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 400 Kč a náhradu za promeškaný čas ve výši 200 Kč. Protože je ustanovena zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou částku zvýšil ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku, kterou je povinna odvést jako daň podle zvláštního právního předpisu. Celkem tedy přiznal 2618 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil přiměřenou lhůtu

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu